

DUMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poșta

CVVȚINTVL SĂPTĂMĂNII

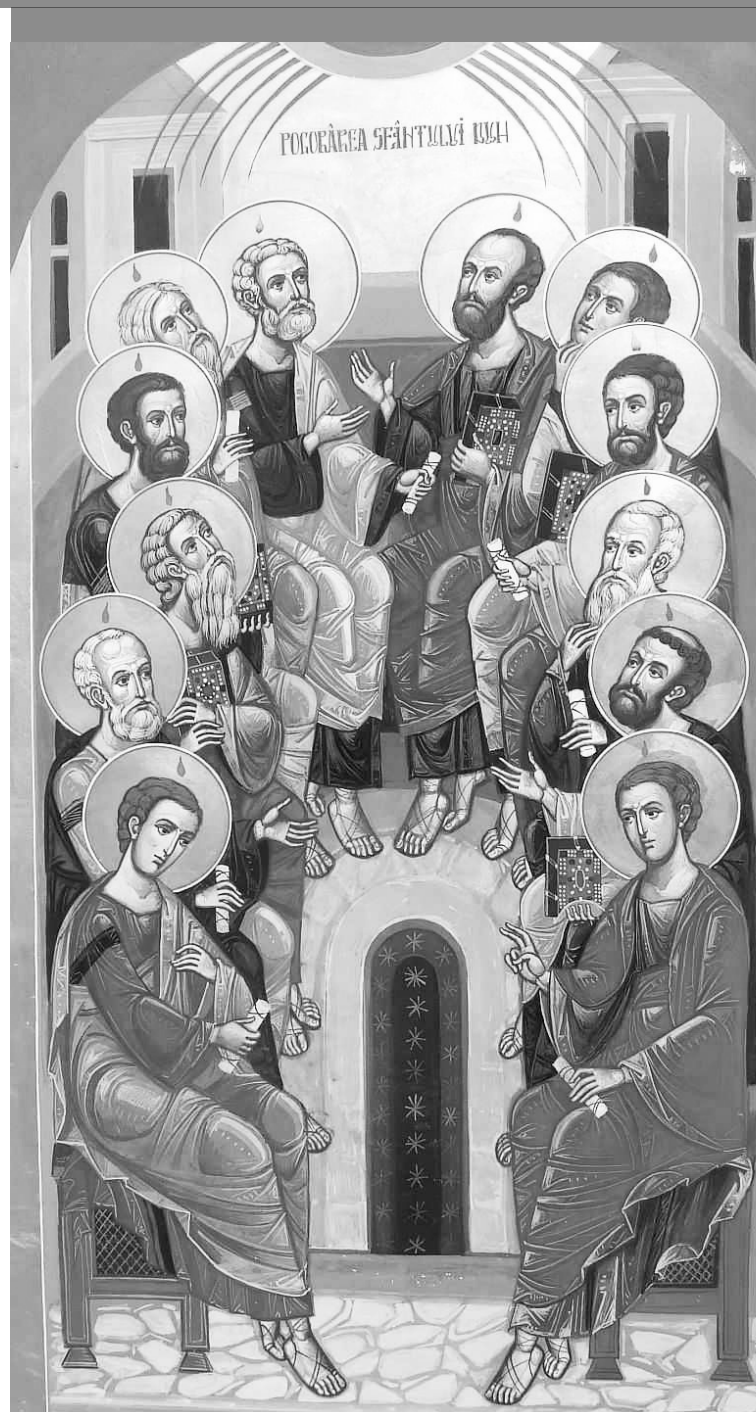
Ziua de naștere a Bisericii

Atunci când am început proiectul acestui ziar, am hotărât, împreună cu echipa redacțională, să ne adresăm celor mulți (prea mulți) care nu prea vin la biserică, aceluia care nu aud sau nu au știut să interpreteze chemarea adresată de Dumnezeu tuturor. Sau să invităm pe cei care vor să sprijine acest demers să apeleze la tact și delicatețe. Astăzi, la praznicul Rusalilor, la cincizeci de zile de la Învierea Domnului, am primit răspuns la toate dilemele noastre, la întrebările care priveau modalitatea de adresare, puterile noastre, bunăvoința celorlalți, contextul secularizat etc. Pogorârea Sfântului Duh peste cei 12 Apostoli și peste noi, de atunci și până-n veac, ne dezvăluie modul în care se fac convertirile, felul în care oamenii îl descoperă pe Tatăl ceresc. Nu, nu e vorba de retorică, de implicarea în viața socială, de cunoștințe, de bunătate, de educație, de, de, de... Toate acestea urmează. Urmează atingerii harului Duhului Sfânt de inima noastră. Fie la Botez, fie la împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului, fie surprinzător, când nici nu te gândești, Dumnezeu te atinge și nu te poți opune. Nu că ai VREA să te opui. Pentru toți există un moment. Fascinant este că pentru unii acea clipă este... chiar acum! Când acum, când au citit aceste cuvinte, un cutremur să se producă în sufletele lor și să întrebe, așa cum au făcut cei cărora Sf. Ap. Petru le vorbea în Ierusalim la Rusalii: ce este de făcut?

Sf. Petru a vorbit despre Botez, despre necesitatea și roadele lui. Acum, ne adresăm unor oameni botezați, purtători ai bogăției dumnezeiești deasupra capetelor lor și care trebuie doar să întindă mână în cufăr și să ia. Stăpânul a pus cu generozitate, trebuie doar să luăm. Mișcările sunt simple: prezența la Sfânta Liturghie și sfatul unui duhovnic sunt începutul.

Oamenii au impresia că Bisericii îi dai. Eronat! Din Biserică IEI! Putere, atenție, dragoste și, mai ales, viață! Mesajul nostru general este impregnat de această concepție: Biserica este mama noastră, iar Dumnezeu este Tatăl. Văzute astfel lucrurile, oamenii vor înțelege că nu suntem ființe încorporate într-o instituție anchilozată, ci persoane chemate la dialog și la împărtășirea iubirii cu toți cei din jur. Un frumos colind cântat de Crăciun de grupul nostru coral spune „n-am venit să cerem, am venit să dăm”. Cât de profund! Astăzi lucrurile acestea se vădesc. Duhul Sfânt se pogoară în chipuri infinite peste noi, făcându-ne organe ale nesfârșitului dumnezeiesc. Nu mai există „nu pot”, de acum suntem fii ai Celui Preaînalt. Nimic nu este imposibil. Trebuie doar să fim împreună. În acest mod, Duhul Mângâietor ne va uni prin legătura iubirii, ne va împlini cererile cele bune și vom fi fericiți. Sănătatea, zâmbetul, pacea, restaurarea bisericii și întărirea comunității. Sunt daruri pe care Dumnezeu ni le promite, iar azi, de Rusalii, arată unde: în Biserică. Îți mulțumim, Maică a noastră!

pr. paroh Mihai Gojgar

Icoana Cincizecimii

NOVĂ NE PASĂ

Fundația "Casa Lidia"

În zilele noastre, când cei mai mulți alegă după banii necesari confortului, unii sunt stresați să termine cât mai multe școli, să se distreze și să se plimbe; alții sunt supărați că sunt singuri, că nu au copii sau, și mai grav, nu reușesc să adopte unul. Există oameni cu suflet mare, oameni care au lăsat deoparte grijile cotidiene și confortul și și-au asumat creșterea și educarea propriilor copii și a unor copii ce nu le aparțin.

Acești oameni m-au impresionat profund din momentul în care am aflat povestea lor. Vorbesc acum de Fundația "Casa Lidia" din Domnești Ilfov, ce îi are ca fondatori pe soții Guiaș, familie pe care am vizitat-o și noi cei din Parohia Sfântul Dumitru Poșta, pe 27 mai 2012. Sunt oameni pentru care creșterea unor copii nu le-a schimbat opțiunile în viață și i-a împovărat, ci i-a unit mai mult, căpătând curaj și forță pentru a merge mai departe și a realiza cât mai mult pentru copiii abandonati de proprii părinți, pentru cei orfani, pentru cei din canalele și de pe străzile Bucureștiului.

Astfel, în Casa Lidia, se află în prezent 17 copii ce provin în mare parte de pe străzi. Povestea fiecărui copil ajuns aici este unică în care, fără să vrem, ne dăm seama de existența Îngerului păzitor și a Proniei divine. Încă din primul moment în care ajungi la Casa Lidia dai de niște copii frumoși, curați, educați și foarte zâmbitori, ba mai mult decât atât, ce m-a impresionat a fost faptul că sunt foarte deschiși, nu trebuie să îi privești foarte mult pentru a te împrieteni cu ei. Nu ne-a trebuit foarte mult timp pentru a ne găsi chiar câte un favorit, să spun așa din Casa Lidia. Astfel că, fiecare dintre noi și-a găsit rapid și câte o preocupare, unii i-au ajutat la

desenat sau au ascultat povești citite chiar de copii, alții au întins masa de tenis sau badminton după caz, împreună ne-am bucurat timp de câteva ore admirându-le frumusețea și inocența specific copilărească. Mai mult decât atât, am admirat spațiul de joacă amenajat de soții Guiaș, terenul de tenis ce se află încă în curs de amenajare, solarul minunat din grădină și foisorul în care în zilele calde se bucură împreună la masă și, nu în ultimul rând, am respirat aerul parfumat al frumoasele flori din grădină, toate aceste lucruri ne-au făcut pentru câteva ore să uităm de noi și de grijile noastre zilnice.

Să nu vă gândiți că familia Guiaș ar fi una foarte bogată și nu ar avea ce face cu banii. Nu, este o familie modestă, însă sufletește depășește întreg ținutul Domnești sau poate și mai mult. Ar avea nevoie sunt sigură de multe... însă nu cer nimic, mulțumesc Domnului în schimb pentru tot ce primesc. Personal sunt impresionată de puterea acestei familii care reușește prin propriile forțe să aducă lumină și bucurie pe chipurile acelor îngeri. Și mă întreb câți oare dintre noi am avea puterea să ne asumăm ca din masa noastră să crească copii ce nu ne aparțin și care peste ceva vreme poate, ne vor uita? Sau câți dintre noi am accepta, copii fiind, ca dragostea și atenția părinților noștri să se ofere și altor copii?

Paula Drăgan

DRUMUL CĂTRE BISERICĂ

Am 27 de ani, sunt sănătoasă, am serviciu, familie și vise. La biserica Sf. Dumitru merg de mai bine de un an, mai exact de pe 16 martie 2011. Am scris aceste rânduri pentru a vă îndemna cu cea mai mare bunăvoință, să înțelegeți ceea ce mie mi-a luat mai bine de 25 de ani să o fac. Într-o sâmbătă, pe când ne-am unit forțele pentru curățenia dinaintea Hramului, am intrat la un bar din preajma bisericii pentru a cumpăra răcoritoare. La ieșire, fata din bar mă întreabă surprinsă: "Dar de ce mergi la biserică așa de tânără?" Acum, zâmbesc când îmi amintesc întrebarea ei. Înainte de 16 martie însă, e posibil să fi fost de multe ori chiar eu, „fata din bar”. Și tocmai pentru că vin „de acolo” înțeleg repulsia unora vizavi de ceea ce „nu cunosc”, în cazul nostru, Biserica.

Ce găsim în biserică? Nu așteptați să vin eu cu explicația, fiindcă nu o am, dar am un răspuns al părintelui duhovnic:

"Gabriela, cum vrei să cunoști Timișoara fără să fii ajuns vreodată acolo?" Am priceput pe loc tăcerea răspunsului, dar l-am înțeles pe deplin, în timp. Nu vă pot împărtăși minuni concrete, ceea ce cu toții căutăm, dar aici, în drumul meu spre Dumnezeu, am primit multe răspunsuri. În biserică nu găsești rezolvări imediate la problemele tale, dar găsești căi de a le rezolva. Vă mărturisesc că pentru mine, răspunsul de mai sus a fost o revelație. E ceva simplu și logic, dar la care nu m-am gândit niciodată! Cum altfel poți cunoaște un om dacă nu petreci o vreme cu el? Cum altfel poți simți bucuria maternității dacă nu treci prin acele nopți nedormite și prin toate perioadele copilului tău? Dacă priviți în trecutul vostru, veți constata că iubiți doar în ce investiți!

De ce am enumerat în primul paragraf acele lucruri despre mine? Ca să știți că nu sunt nici babă, nici șchioapă, nici orfană și nici lipsită de speranță. La biserică nu numai astfel de oameni merg. Biserica nu este un azil. E adevărat că, pe lângă mici excepții, fiecare dintre noi ajunge în biserică dintr-un motiv de tristețe, printr-o problemă.

Dar, prin fiecare problemă Dumnezeu ne cheamă de fapt.

Vi s-a întâmplat cu siguranță ca în urma unui incident nefericit

să iasă ceva bun, să cunoașteți pe cineva interesant care v-a condus poate la un loc de muncă mai bun sau la alesul inimii etc.

La fel e și cu biserica, pot să vă garantez și va trebui să mă credeți pe cuvânt căci nu am dovezi, sunt în sufletul meu și nu pot fi văzute, dar le puteți simți. Desigur, dacă mie îmi spunea cineva să merg la biserică înainte de toate astea, nu-l luam în seamă și pe bună dreptate. De ce să merg dacă nu simt să fac asta?

Dar încearcă tu să vii o dată, de două ori și vezi ce se întâmplă. Fă tu un pas și Dumnezeu va veni în întâmpinarea ta. Dar pasul tău FĂ-L, străduiește-te și-ai să vezi răsplata.

Tot aici am aflat că dacă tu îl strigi, Dumnezeu răspunde! Dar nu cum „crezi” tu că-i mai bine, ci cum știe El „sigur” că e mai bine pentru tine. Mai exact, ți s-a întâmplat să-ți dorești cu ardoare un lucru pe care, odată ce l-am obținut constăți că e groaznic și nicidecum nu e ce-ți trebuie. De ce te superi atunci pe Dumnezeu? Nu asta vrei?

Asta pentru că viitorul nu îl cunoaștem și uneori dorințele noastre de azi pot deveni poverile noastre de mâine. Dar Dumnezeu știe. De aceea, vă invit să-l lăsați pe El să vă însoțească.

Nu mă grăbesc să vă forțez chemându-vă aici, doar vă invit frumos, de ce? Pentru că tot în biserică am aflat că Dumnezeu are metode prin care ne cheamă pe fiecare. Iar noi, încăpățânați, nu acceptăm micile provocări, cum ar fi acest articol. Noi vrem probleme mari căci altfel nu auzim chemarea Sa. De aceea, știu că-ntr-o bună zi tu vei veni la biserică, poate lângă mine te vei așeza, îmi vei spune povestea ta, eu îți voi zâmbi, iar tu vei înțelege că Domnul, chiar și prin mine cândva El te-a chemat!

Gabriela Hardi

LA PANGAR

Romeo Potoroacă

Am o misiune grea! Vă spun sincer! Trebuie să vă povestesc ceva despre două steaguri! Vă dați seama că am niște premise oarecum restrânse ca orizonturi retorice ! Da' putem pleca de la simbolistica steagului și atunci aș avea o misiune ușoară, căci aș perora foarte mult pe teme metafizice, dar din păcate (ale mele toate) trebuie să mă conformez formatului acestei minunate compilații de scriituri, care este Dimitrios. Povestea începe cu mine și două tinere fete. Tinere și plecate. Normal, c-așa-i șade bine junimii, să fie plecată. Plecată unde? Păi în Franța și firește nu cu trenul de Constanța, ci cu avionu'. Ce fac dănsese acolo? Păi..., lucruri pe care le-ar face și aici doar că nu pot, la noi în țară adică. Și mi-au explicat cum francezii, deși căzuți din har și așa mai departe, au un simțământ al datoriei de invidiat, au un bun simț care și nouă ne-ar prinde bine, au un nivel de trai și de oportunități ce de altfel nu ne-ar strica, au atâtea..., că la un moment dat am început să mă întreb dacă pe la ei se mai ouă găinile de-atâta bine. Ei și acum steagurile domnilor, steagurile!

Se face că ieșim noi afară să mai luăm o gură de aer românesc și colac peste pupăză, un steag era înfășurat, adică, nu mai flutura demn pe cer. Prietenele mele din diaspora imediat solicită o scară, într-un autentic și practic stil occidental. Eu într-un duh mai bizantin, tergiversez cererea și scot o droaie de motive pentru care nu ar trebui să aduc scara și bățul care ar întoarce stindardul nostru. Am spus chiar că nu este scara la biserică și că asta ar însemna să cer de pe la vecini, ceea ce iarăși, nu se cade a face.

Consoartele mele insistă și argumentează: asta în Franța nu s-ar fi întâmplat jamais. Acolo ar fi fost un angajat responsabil cu întorsul steagului la prima pală de vânt, acolo nici nu apucă steagul să fluture că poc - e pus în ordinea firească. Păi sigur că da, sigur că da. Dar eu băiat de pangar cum sunt și practic pe deasupra, vin cu soluția: să le arăt tinerelor noastre cum se face treaba într-un pur spirit levantin. Și le spun că la noi vântul întoarce steagurile și le-am mai zis că noi întoarcem steagul cu rugăciunea. Și am început să le demonstrez cum întorc eu steagu' fără scară. Ei..., și stăteam noi trei și ne uitam lung la steag și se mai mișca el puțin, semn că oarecare dintre noi se zdrobea la inimă și rugăciune mișca stihiiile cerului și așa vreo două ore pân' ce cu toții am înțeles cum se îndreaptă steagu' la noi. Se-ndreaptă când o vrea bunul Dumnezeu, că eu am avut război la rugăciune și nu m-am putut concentra ca omul la pravilă și a doua zi de dimineață am găsit steagul conform cu standardele europene și anume triumfător fluturând pe un minunat azur românesc. Veniți să vedeți steagurile cu pricina și cum vremea dă prilej de răsucire, o să vă dea și de rugăciune. Poate vouă vă iese. Că doar nu vreți să platim un nene cu băț și scară să șadă toată ziua ca nu cumva vântul să ne facă din nou figura. Doamne ajută!

**Fii ctitor
cu 1 euro!**

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 - LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 - EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 - USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

INTERVIEU CU UN CÂȘTIGĂTOR

Interviu cu Ciprian Apintiliei, cel care a câștigat locul întâi la concursul organizat de Facultatea de Teologie în memoria renumitului profesor de Dogmatică și Mistică, părintele Dumitru Stăniloae (Partea a II-a)

3. Ți dorești să ajungi preot. Ce te-a determinat să alegi acest drum?

Dacă mi se permite, aici voi fi mai sincer ca niciodată. Pe vremea când eram „băiet, păduri cutreieram”, deoarece buncii mei aveau casa la colțul unei păduri, înconjurată fiind din celelalte trei laturi de câmpii. Aici veneau primăvara și toamna foarte multe tractoare, iar eu eram realmente fascinat de ele. Prin urmare, la nevinovata întrebare: „Ce vrei să te faci când vei fi mare?”, răspundeam la fel de nevinovat: „tractorist”. Până într-o zi când tata, un om foarte simplu, își intră în drepturi, în ceea ce privește educația mea: „De ce vrei tu tractorist? Nu vezi că toată ziua sunt murdari de vaselină? Stau pe câmp în căldură și praf toată ziua? Uite, de ce nu vrei tu preot? El e cel mai mare om. Și un rege dacă moare, tot de preot e îngropat”. Atât a fost. Mi-am zis în sinea mea: „Ahaa, deci el e cel mai tare om. Gata, trebuie să mă fac preot”. Aceea a fost scânteia. Bineînțeles că pe parcurs motivațiile care m-au determinat să apuc acest drum s-au nuanțat considerabil. Dar e uimitor că din cea mai fragedă vârstă omul are încifrată în ființa lui și tinde neconștient spre „cel mai”, spre acest „mult” care frământă viața fiecăruia. Ulterior aveam să aflu că acest „cel mai mult” sau „cel mai tare” nu se poate satisface niciodată aici și

acum, deoarece el reprezintă forma embrionară a setei omului spre veșnicie. Acest „mult” spre care tinde omul în permanență, aproape inconștient, e Dumnezeu. Numai că diavolul se pricepe să deturneze această foame a omului după „mult” și să o alimenteze cu surrogate care îl ținutiesc pe om în pasiunea pentru cele ale materialității de aici.

4. Ai întâlnit până acum vreun om care să te marcheze profund? Cine e acela și prin ce a făcut-o?

Nu am întâlnit pe nimeni până acum care să mă marcheze profund, ci numai oameni care m-au entuziasmat destul de mult sau față de care am avut o simpatie aparte, care m-au impresionat într-un oarecare fel. Sau dacă a fost un mare entuziasm la primul contact, aveam să-mi revin pe parcurs ce mă apropiam de respectivul, odată ce descopeream că e „om”. Cred că se înțelege ce vreau să spun. De fapt, cred că omul modern devine tot mai greu de impresionat, pentru care se și explică creșterea alarmantă a răcelii spirituale și a dezinteresului general. Îl mai poate cu adevărat marca doar autentică și adevărată trăire în Dumnezeu a celui alt. Din această trăire se revărsă sau se împărtășește harul lui Dumnezeu și asupra lui, producând acea „marcare”, ce mai poate veni doar din întâlnirea reală cu Dumnezeu Însuși. Ori eu până acum nu am întâlnit asemenea oameni, decât în cărți. Aceasta nu înseamnă că nu mai există, ci că eu, în claustrarea mea, nu i-am căutat cu adevărat. Cine caută, găsește.

continuarea în numărul următor...

CĂUTĂ CV CREDINȚĂ ȘI VEI GĂSI

Andreea-Iuliana Olaru

2 octombrie. Duminică dimineață, cu 3 trandafiri roșii de grădină cumpărați de la o bătrânică ce stătea zgribulită la un semafor, mă îndreptam spre biserica Sfântului Ciprian, a căruia prăznuire era.

În acea vreme, după plecarea duhovnicului meu din București, care îmi purtase grijă de suflet timp de 6 ani, eram în căutarea unei biserici în care să mă simt din nou ca într-o familie, în care să cunosc oameni cu diferite preocupări bineplăcute Lui Dumnezeu.

În acea dimineață, trecând pe strada Franceză, în timp ce priveam de jur împrejur la terasele în care domnea o liniște ca cea de dinaintea furtunii, aud o cântare bisericească foarte frumoasă. Ca o iubitoare de muzică psaltică, imediat am reacționat, dar pentru că îmi propusesem să merg la Sfântul Ciprian, am amânat cu o săptămână vizitarea acestei biserici albe, înalte pe care culmea, nu o sesizasem niciodată în plimbările mele romantice prin Centrul Vechi.

Și iată că în dimineața zilei de 9 octombrie, pe o ploaie torențială curiozitatea m-a îndemnat să merg la biserica de lângă terase. Și nu era o zi obișnuită; în afară de faptul că nu era bună rochia, ba nu găseam umbrela, ba nu găseam cartela, iar la Unirii la trecerea de pietoni....o baltă mare până la Piața Națiunile Unite. Mi-am zis în sine că este semn bun că întâmpin atâtea piedici și deci sunt pe drumul cel bun. (chiar așa... pline de bălți și cu șoferi care stropeau apa de pe carosabil de un metru înălțime). Și așa am luat-o eu pe căi

întortocheate și am ajuns în sfârșit la biserică la... cântarea Heruvicului. Plouată din cap până în picioare m-am ascuns timidă după un stâlp, doar doar, nu o să vadă „nimeni” la ce oră am ajuns.

Și am ajuns la punctual culminant al istorioarei: părintele la predică a vorbit despre cele mai importante părți ale Sfintei Liturghii și de faptul că este important să nu lipsim de la niciuna dintre ele. Iar eu, vinovată știindu-mă, am primit vorbele părintelui care poate nici nu mă observase, ca izvorâte de Sus, ca pe o mustrare venia în momentul în care aveam nevoie de ea.

Au trecut 8 luni de atunci, și sunt în această comunitate cu tineri de toate vârstele (cum frumos spune părintele), cu oameni care doresc să-și schimbe viața ca să placă Lui Hristos, mai mult decât oamenilor, iar pentru asta duc zilnic o luptă doar de ei și de Domnul știută; oameni care au înțeles misiunea pe care o au de a sluji Lui Dumnezeu prin oameni și de a trimite mai departe mesajul apostolic prin exemplul personal.

P.S. Vocea aceea nu am mai auzit-o niciodată de când vin la Sfântul Dumitru, dar a fost ca o firimitură din prăjitura lui Hansel și a lui Gretel, care m-a îndrumat spre drumul pe care îl căutam.

CARTE DE PYS DEOPARTE

Ivona Boitan

**ESTE POSIBILĂ MÂNTUIREA
ÎN SECOLUL AL XXI- LEA?**

Ieromonah Serghie Râbko

Mărturisesc că nu aveam nicio informație despre această carte, despre autor sau despre contextul în care a fost scrisă. Ceea ce m-a atras este că răspunde unor întrebări simple, firești, pe care oricare dintre noi ni le punem. Întrebarea este “cum să ne smerim”, iată răspunsul.

IEROMONAH IGNATIE RÂBKO : Dacă nimeni nu te-ar jigni sau dacă te-ar lăsa în pace, cum ți-ai descoperi răutatea? Cum îți vei vedea patimile? Probabil vei ajunge să te consideri o sfință și nu o păcătoasă. Ori poți fi atinsă de nebunie așa cum se întâmplă cu unii oameni. Ești mândrită pentru faptul că toți te umilesc?

Te umilesc pentru că vor să te smerească, pentru că tu aceasta îi ceri mereu lui Dumnezeu-smerenia. Atunci de ce ești supărată pe oameni?

Un răspuns pe care trebuie să mărturisesc că am ocazia să mi-l amintesc de mai multe ori pe zi. Ce bine că avem cu toții în jurul nostru oameni care să ne smerească!

Întrebare după întrebare, răspuns după răspuns, pagină după pagină, cartea se citește practic singură iar temele abordate sunt

luate parcă direct din mintea noastră, a fiecăruia dintre noi cei ce ne căutăm calea spre mântuire.

Cum să împăcăm viața noastră trepidantă cu biserica, ce putem face să avem o relație bună cu duhovnicul, cum postim, de ce și cât... ce înseamnă să-ți iubești aproapele...

Pe scurt, un ghid de navigat pe apele tulburi ale acestor ani agitați. Cît despre răspunsul la întrebare din titlu, nu vi-l spun ca să păstrez suspansul. Citiți și simțiți!

Dumnezeu l-a creat pe om ca să albească pe cine iubi iar lumea l-a zidit-o în dar.

În vechea Rusie, în timpul Postului Mare, erau interzise orice fel de prileziuri, se închideau cârciumile, nu se vindeau carne și băuturi spirtoase. Începând din secolul al xx-lea poporul rus nu a mai respectat niciuna din aceste tradiții și legi strămoșești.

Dacă omul nu-și va abandona crucea, dacă va primi cu mulțumire necazurile și va merge pe căile Domnului, atunci procesul mântuirii sale nu va înceta niciodată.

* Toate cărțile ce vor fi prezentate în această rubrică și multe altele la fel de utile unui parcurs creștin pot fi găsite la Biserica Sf. Dumitru la „Biblioteca lui Romeo”.

Pentru a primi varianta digitală a revistei “Dimitrios” trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul “ABONARE”

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista “Dimitrios” este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în “Dimitrios” înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa Revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

Program liturgic

Duminică 8:30 - Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18:00 - Program de spovedanie
19:00 - Seara Catehetică
Miercuri 18:00 - Sfânta Taină a Maslului
Vineri 18:00 - Acatist
Sâmbătă 10:00 - Parastas

**Biserica
Sf. Dumitru - Poștă**

**Str. Franceză Nr.1
sector 3, București**

0727 394 631